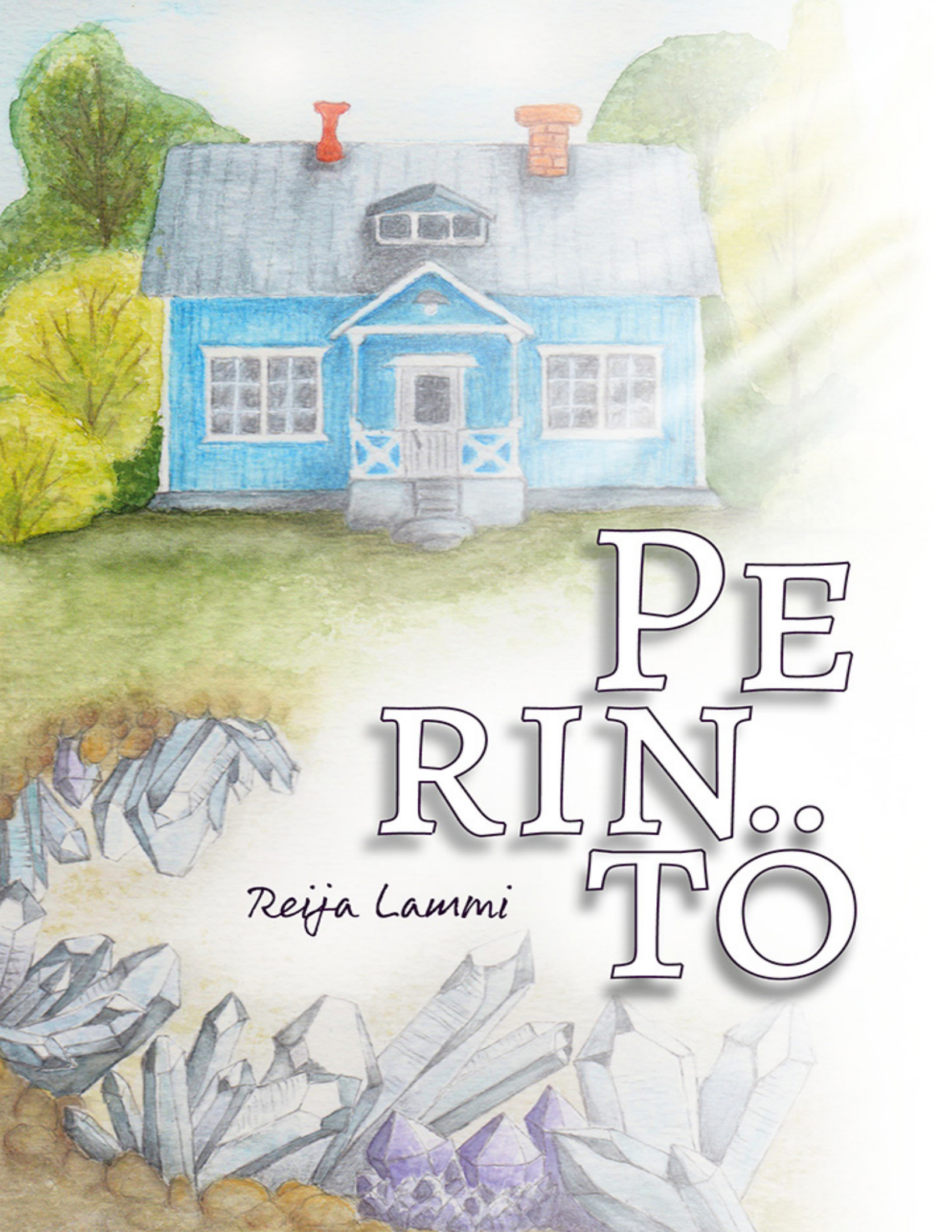

PERINTÖ

Reija Lammi

“Elämän yksi mystisimmistä
lahjoista on avautua todella
näkemään ja tuntemaan!”

Reija Lammi - Sydämen Saaga

SISÄLTÖ

1. LUKU Kuusi vuotta aiemmin
2. LUKU Tämä hetki
3. LUKU Odottamaton perintö
4. LUKU Ensimmäinen kohtaaminen
5. LUKU Unien maailma
6. LUKU Lisää yllätyksiä
7. LUKU Unessa vai hereillä?
8. LUKU Pako talolta
9. LUKU Ensimmäinen oppikoulu
10. LUKU Odottamaton vieras
11. LUKU Salamatkustaja
12. LUKU Yhteinen yö
13. LUKU Muutoksen tuulet
14. LUKU Ikuinen yhteys

1. luku

Kuusi vuotta aiemmin

Sara seiso i tyrmistyneenä vaatehuoneessa ja tuijotti naisten paitaa, joka oli hänen omaa kokoaan muutaman numeron pienempi. Paita oli löytynyt virheettömästi taiteltuna muiden paitojen seasta.

Saran sydän sykki kiivaasti. Hän ei halunnut antaa mielikuville liian suurta valtaa, vaikka tiesi, ettei paita ollut hänen. Hän sulki sisältään vyöryvän tunneryöpyn tietoisuutensa ulkopuolelle ja käveli viileän rauhallisesti olohuoneen puolelle paita kädessään. Hän laski paidan sohvalle miehensä viereen ja sanoi neutraaliin sävyyn:

“Tää taitaa olla jonkun muun paita. Se on vähän liian pieni mulle.”

Sara käänsi selän miehelleen ja lähti kävelemään takaisin kohti vaatehuonetta. Hän teki kaikkensa pitääkseen itsensä koossa.

Hän kuuli miehensä sanovan:

“Tää on varmaan mun työkaverin tytön paita. Se on kait vahingossa kulkeutunut tänne mun työvaatteiden mukana.”

Sara myönsi itselleen, että paita oli toki pienikokoinen, mutta jopa hän ymmärsi, ettei kyseessä ollut lapsen paita.

Sara varmisti, ettei hänen miehensä seuraisi häntä vaatehuoneeseen. Sen jälkeen hän otti tukea seinästä ja sulki silmänsä. Hän tiesi sydämessään jo totuuden, mutta ei suostunut hyväksymään sitä. Hän oli sijoittanut liian monta

unelmaa heidän suhteeseensa. Yksi merkityksetön paita ei saanut tuhota hänen päämääriään.

Sara sulki jokaisen aistinsa ja kielsi itseltään sen, minkä tiesi jo todeksi. Hän otti muutaman syvemmän henkäyksen, ojensi itsensä suoraksi, ryhdistäytyi ja hyväksyi miehensä vastauksen. Mitä muitakaan hän olisi voinut tehdä? Hän ei halunnut myöntää itselleen epäonnistuneensa.

Sara oli naimisissa unelmiensa miehen kanssa. Tai näin hän jälleen kerran itselleen vakuutti.

2. luku

Tämä hetki

Sara oli laittanut itsensä hankalaan asemaan omassa elämässään. Hän hymyili sädehtien kaikille ja oli valmis viihdyttämään vieraita sillä aikaa, kun illan taiteilija oli kiinni omissa velvoitteissaan. Hän varmisti, että kaikilla oli juomista ja tarkisti galleriassa kulkiessaan, ettei kukaan tuntenut oloaan tylsäksi. Tylsistyneet ihmiset olivat hyvin tuhoisia aloitteleville taiteilijoille – varsinkin, jos he sattuivat olemaan taidekriitikoita.

Sara tiesi, ettei hänestä itsestään olisi ollut taiteilijaksi. Hän ei olisi koskaan voinut luoda kankaalle omaa sisäistä maailmaansa, saati esitellä julkisesti sitä muille. Ei hänellä olisi ollut edes mitään annettavaa.

Viime vuodet rankan eroprosessin jälkeen olivat jättäneet omat harmaat jälkensä Saraan. Hän koki itsensä ontoksi puunrungoksi, joka kaikui vaimeasti sen sisään huudettaessa. Kukaan ei toki tiennyt tätä, ei tietenkään. Sara osasi analysoida taidokkaasti ketä tahansa taiteilijaa ja omista huolistaan huolimatta hänen kykyjään arvostettiin suuresti. Välillä Sara silti pohti, mitä muut mahtaisivat ajatella, jos he tietäisivät hänen sisäisestä tyhjiöstään.

Tuona iltana kyseessä oli vuoden suurin tapahtuma, ja Saran edessä oli hänen mittavin kauppansa tähän mennessä. Hän oli löytänyt huikean uuden taiteilijan ja tiesi saavansa maalauksista hyvän korvauksen itselleen. Hän oli

tehnyt paljon samankaltaisia näyttelyjä, tuonut uusia lahjakkaita osajia markkinoille ja avannut heille ovia omaan menestykseensä. Sarasta itsestään sen sijaan tuntui kuin hän ei olisi päässyt askeltakaan eteenpäin omassa elämässään.

Sara varmisti pitopalvelulta, että vieraille olisi tarjolla tarpeeksi juomaa ja ruokaa. Hän ohjasi uuden taiteilijan pieneen haastatteluun ja kaiken tuon ohessa valmisti hänet illan kuvauksia varten. Kun hän oli varmistanut vieraiden tyytyväisyyden, hän totesi itselleen, ettei mikään voisi mennä enää pieleen. Tämän jälkeen hän heitti takin ylleen ja otti pitkän puuvartisen sateenvarjon eteisestä mukaansa.

Ovella hän kääntyi vielä kerran katsomaan kaikkea tuota mitä päivän aikana oli saatu aikaan: ihmisiä ja heidän iloisia ilmeitään maalausten äärellä. Sitten hän

avasi sateenvarjonsa ja astui ulos sateeseen.

Saran asunto ei ollut kaukana galleriasta. Hän oli valinnut tietoisesti asunnon työpaikkansa läheltä, sillä juuri nyt hänen elämänsä täytyi olla helppoa ja erityisen vaivatonta. Sara oli uhrannut turhan monta vuotta elämästään liian monimutkaisiin asioihin. Hän oli vuosia koittanut pitää kaikki langat omissa käsissään, mutta huomannut pian, ettei monimutkainen elämä ollut elämisen arvoista. Viimein hän oli päättänyt päästää kontrollista irti kokonaan. No, ainakin oman elämänsä suhteen. Tällä hetkellä hänellä ei yksinkertaisesti ollut aikaa turhille asioille.

Asunnolle tullessa Sara huomasi ulko-ovessa lapun. Naapurin vanhempi rouva oli jättänyt hänelle jälleen viestin kissan mourunnasta. Kyseessä oli kulkukissa Milo, jonka hän oli ottanut hoiviinsa kadulta. Jos täysin rehellisiä ollaan, Sara ei tiennyt, miksi hän oli ottanut kissan kotiinsa. Ehkä hän näin sai itselleen tarvitsemansa seuralaisen, koska tiesi, ettei ollut vielä valmis uuteen ihmissuhteeseen.

Milo oli vastassa heti oven toisella puolella oven avautuessa. Se puski itseään Saran jalkoihin ja päästeli suustaan pieniä naukaisuja. Sara nosti Milon syliinsä ja potkaisi kengät pois jalastaan.

Milon äänekäs kehräys sai Saran rauhoittumaan ja toi tarvittavan levollisuuden hänen sydämeensä. Eläimet olivat Saran mielestä niin aitoja. Ne näyttivät aina sen, mitä kulloinkin tunsivat. Niillä ei ollut kykyä valehdella. Tästä syystä Sara pitikin tuosta elämän runtelemasta kissasta niin paljon. Milo muistutti omalla tavallaan häntä itseään. Sarankin oli joskus ollut vaikea valehdella tunteistaan, mutta nyt asiat olivat toisin. Elämä oli kouluttanut hänestä toisenlaisen ihmisen.

Eteisessä lojui paksu kirjekuori. Kirjekuoren oikeassa yläreunassa oli vesileima ja vakuutusyhtiön nimi.

“Luultavasti mainoksia”, Sara sanoi itselleen ja laski Milon alas sylistään.

Hän noukki kirjekuoren ylös lattialta ja käveli eteisessä lojuvien muuttolaatikoiden ohi keittiöön. Hän huokaisi syvään, koska ei olisi halunnut palata ajatuksissaan takaisin edelliseen suhteeseensa. Hän ei ymmärtänyt, miten joku oli pystynyt elämään kahta niin erilaista elämää yhtäaikaaisesti ja myönsi itselleen, ettei ollut varma, puhuiko hän itsestään vai menneestä miehestään. Hänen entinen miehensä ei vain ollut kyennyt vastustamaan kaikkia tarjolla olevia rakkauden osoituksia, ja Sara taas ei ollut pystynyt hyväksymään totuutta. Sen vuoksi varmaan he päätyivätkin olemaan niin pitkään yhdessä.

Sara heitti eteisestä löytyneen kirjekuoren keittiössä lojuvien mainoslehtien päälle. Hän laittoi teeveden kiehumaan ja pohti tovin juuri tekemäänsä isoa taidekauppaa. Hän totesi itselleen, että oli varmasti ainut taidemyyjä maailmassa, jolla ei ollut minkäänlaisia kykyjä maalata.

Astiakaapissa oli jäljellä vielä yksi puhdas viinilasi, ja Sara kaatoi tiskipöydällä olevan viinipullon lopun lasiin. Häntä ei

haitannut, vaikka lasi täyttyi vain puolilleen. Hänellä ei ollut tapana juoda alkoholia arkipäivinä, mutta kiireisten työviikkojen aikana pieni tilkka punaviiniä auttoi häntä iltaisin nukahtamaan. Seuraavaksi hän kaatoi kiehuvan veden jättimäiseen teemukiin ja tiputti teepussin hautumaan veteen.

Sara otti juomat mukaansa ja käveli olohuoneen puolelle sohvan luokse. Sateinen sää sai asunnon vaikuttamaan kolkolta, joten hän kaappasi sohvan selkänojalta viltin syliinsä. Sohvapöydälle oli sijoitettu samettikupuinen lamppu, ja hän napsautti sen päälle. Lampusta hohtava himmeä valo loi nopeasti pehmeämmän tunnelman huoneeseen.

Samettikupuinen lamppu ei ollut missään nimessä sellainen lamppu, jonka Sara olisi itse itselleen hankkinut. Mikään tuossa asunnossa ei ollut itse asiassa Saran omaa. Hänen elämänsä oli pakattuna eteisessä lojuviin muuttolaatikoihin, joihin hän ei halunnut vieläkään kajota. Asunto, jossa hän asui, oli hänen ystävänsä suosittelema väliaikaisratkaisu siihen asti, kunnes Sara hahmottaisi seuraavat askeleensa.

Lämmin jasmiinitee ja vahva tanniininen punaviini toivat raukean olon Saran kehoon. Olohuoneen ikkunaan hiljaa ropisevat vesipisarat olivat kuin tuutulaulua Saran mielelle. Ne saivat hänet hyvin uniseksi.

Sara oikaisi itsensä sohvalle, ja pian hänen silmänsä painuivat kiinni. Ennen nukahtamista, unen rajamailla, hän ajatteli vielä tovin itseään. Hän vakuutti itselleen, ettei hän missään nimessä ollut huono ihminen, vaikka olikin epäonnistunut niin täydellisesti omissa ihmissuhteissaan.

Milo istui lattialla katsellen tarkkaavaisena Saran uneen vaipunutta olemusta. Se päästi suustaan pienen naukaisun tarkistaen, oliko Sara vielä hereillä. Sara oli kuitenkin jo matkalla muihin maailmoihin eikä kuullut enää Milon lempeää kutsua.

Viimein Milo hypähti kevyesti sohvalle ja käpertyi Saran jalkojen juureen nukkumaan. Siinä he olivat, kaksi hylättyä yksinäistä, jotka jollain erikoisella tavalla löysivät lohdun toisistaan.

3. luku

Odottamaton perintö

Aamulla Sara heräsi silkinpehmeän tassun kosketukseen kasvoillaan. Ulkoa sisään työntyvät auringonsäteet osuivat suoraa Saran silmiin, ja ne saivat hänet heti hieman ärtyisäksi. Aurinkoiset poutapäivät olivat toki hyvin tervetulleita pitkän sateisen kevään jälkeen, mutta tuona aamuna ne jostain syystä ärsyttivät Saraa.

Hän kääntyi sohvalla kyljelleen ja huomasi lattialla puoliksi auki silputun kirjekuoren. Saran ärtymys vain vahvistui hänen toruessaan Miloa holtittomasta käytöksestä. Milolla ei ollut välillä minkäänlaisia käytöstapoja, ja joskus asunto oli sen jäljiltä kuin räjähdysten jälkeinen taistelutanner. Sara ei tiennyt, miten hän olisi saanut Milon oppimaan, ettei kaikkea tarvinnut repiä ja silputa.

Sara haukotteli syvään ja vääntäytyi väsyneenä istuma-asentoon. Sohva ei todellakaan ollut optimaalisin paikka nukkua pitkän työpäivän jälkeen, mutta sänkykään ei houkutellut Saraa puoleensa yksinäisyydellään. Hän oli pienestä pitäen nauttinut siitä, että pääsi nukkumaan toisen ihmisen vieressä. Sara tarvitsi muita ihmisiä voidakseen tuntea olonsa turvalliseksi. Toisen ihmisen läheisyys oli aina tuonut hänelle valtavasti lohtua.

Sara katsoi lattialla olevaa paperisilppua sekä kirjekuorta, josta oli enää aihiot jäljellä. Paperisilpun seasta pilkisti valkoinen paperi, jonka yläkulmassa luki "Kutsu

perinnönjakoon”. Sara tunnisti silputun paperikasan edellisillan paksummaksi kirjekuoreksi vakuutusyhtiöltä. Hän kumartui alaspäin ja nosti käsiinsä sen, mitä kirjeestä oli vielä jäljellä. Sara katsoi epäilevästi Miloa ja pohti, oliko Milo ollut sittenkin tietoinen kirjeen sisällöstä. Ilman hänen tuhotöitään kirje olisi luultavasti joutunut avaamattomana suoraan paperinkeräykseen.

“Arvoisa Sara, kutsumme sinut edesmenneen tätisi, Hilja Burns’in, perinnönjakoon perjantaina 11.05.2018 klo 13.00.”

Saralla meni hetki prosessoida kirjeen sisältöä. Hän muisti kyllä Hilja-tädin lapsuudestaan, mutta ei täysin ymmärtänyt, minkä vuoksi vakuutusyhtiö lähestyi häntä asian tiimoilta. Lisäksi hän pohti, miksei hänen oma äitinsä ollut soittanut hänelle asiasta.

Sara nousi ylös sohvalta ja lähti etsimään käsilaukkuaan. Hän ei muistanut enää, mihin oli sen illalla väsyneenä laskenut käsistään. Laukku löytyi viimein eteisestä kenkien vierestä ja hän toi sen mukanaan olohuoneen puolelle. Hapuillessaan puhelinta laukkunsa pohjalta Saran mielessä risteili kysymyksiä perinnönjakoon liittyen. Hän oli ollut viimeisen viikon ajan niin uppoutuneena ison taidemyyntitapahtuman valmisteluihin, ettei muistanut enää, koska oli viimeksi katsonut omaan puhelimeensa.

Puhelimen unohtaminen useammaksi päiväksi ei ollut kovin poikkeuksellista Saralle. Hän ei ollut koskaan oikein omaksunut uuden teknologian tuloa elämäänsä. Siinä mielessä hän oli hieman vanhanaikainen, vaikka muutoin työskentelikin modernien asioiden parissa.

Viimein hän löysi puhelimensa ja laittoi sen lataukseen.

Heti, kun puhelin sai virtaa, se alkoi piipata tasaisesti kaikista niistä lukuisista viesteistä, joita puhelimeen oli viime päivien aikana tullut. Hänen äitinsä oli lähettänyt hänelle yhteensä 43 viestiä. Sara ihmetteli, miten hänen

ovensä taakse ei ollut ilmestynyt vielä poliisia. Se olisi ollut hyvin tyypillistä toimintaa hänen äidiltään.

Sara soitti äidilleen ja sai kuulla, että Hilja-täti oli nukkunut pois viikkoa aiemmin. Nyt edessä oli perinnönjako jäljellä olevien sukulaisten kesken. Se tarkoitti lähinnä Saraa ja hänen äitiään, koska muita sukulaisia ei ollut enää elossa. Se tiesi myös sitä, että Saran oli matkattava takaisin kotiin. Häntä harmitti hieman, koska hän oli päässyt niin taidokkaasti välttelemään tuota kutsua jo pidemmän aikaa.

Sara ei ollut vielääkään valmis puimaan läpi eroaan oman perheensä kanssa. Hänen äitinsä ei ollut koskaan ymmärtänyt Saran eroa. Hän ei osannut nähdä asioita Saran näkökulmasta, ja se loi heidän välilleen kitkaa. Sarasta tuntui usein kuin he olisivat soutaneet samassa veneessä kummatkin omaan suuntaansa. Heidän näkemyksensä olivat aivan liian erilaiset yhteisymmärrykseen.

Sara ei osannut odottaa juuri mitään perinnönjakotilaisuudelta. Hän ei edes kunnolla muistanut Hilja-tätiä. Kaikki Saran muistot liittyivät lapsuuteen ja kesiin, jotka hän oli viettänyt tätinsä luona. Hän pohti, mitä Hilja-tädiltä oli voinut edes jäädä jälkeen.

Tädin puoliso oli kuollut jo vuosikymmeniä sitten, mutta täti ei ollut koskaan halunnut muuttaa pois kodistaan. Hänen talonsa ei ollut erityisen kookas, ja ikänsä puolesta siitä tuskin jäisi myyntikulujen jälkeen voittoa. Paikkana se oli myös täysin erillään kylän muista taloista.

Sara ei ymmärtänyt, miten ihmeessä kukaan viihtyi tuossa uinuvassa pikkukylässä, jossa pääosa asukkaista taivalsi elämänsä loppumetreillä. Taloa ajatellessaan Saran läpi kulki iso puistatus päästä varpaisiin.

Sara istui äitinsä kanssa lakituvassa vakuutusyhtiön edustajien edessä ja kuunteli silmät pyöreinä lakimiesten selvitystä tätinsä testamentista. Hän ei ollut uskoa korviaan heidän päästessään kohtaan, jossa Hilja-täti oli kirjannut koko omaisuutensa Saran nimiin.

Saraa huimasi eikä hän voinut hyvin. Hänen silmissään sumeni ja häntä kouraisi mahanpohjasta. Hänen äitinsä kertoi jälkikäteen Saran näyttäneen siltä kuin hän olisi nähnyt aaveen. Hänen ihonsa oli valahtanut yhtäkkiä täysin valkoiseksi, ja hän oli mumissut, ettei saanut henkeä.

Sara ei käsittänyt, mitä ihmettä hän tekisi talolla, joka sijaitsi jossakin hornantuutissa. Hänen elämänsä oli jo tarpeeksi monimutkaista ilman tällaista uutta taakkaakin. Hän ei voinut uskoa huonoa tuuriaan.

Sara tiesi jo etukäteen, että talon myynnistä tulisi painajaismainen urakka. Häneltä menisi luultavasti koko kesä talon arviointiin, puhumattakaan talon remontoinnista myyntikuntoon. Hän ei ymmärtänyt, mitä hänen tätinsä mielessä oli liikkunut omaa testamenttia laatiessaan.

Ehkä Hilja-täti oli ajatellut, että Sara, jos kuka, saisi talon myytyä. Sara myönsi itselleen, että myymisestä oli tullut hänelle vuosien mittaan taitolaji. Hän oli oppinut luomaan juuri oikeanlaisia mielikuvia potentiaalisille ostajille. Hän sai asiakkaat haluamaan tarjolla olevia tauluja, vaikka he eivät uutta taulua olisi tarvinneetkaan. Se oli ajan henkeä, eikä Saralla ollut tarvetta tuntea huonoa omaatuntoa omasta ammattitaidostaan loistavana myyjänä.

Saraa masensi, sillä hän oli suunnitellut koko kesän jo valmiiksi. Onnistuneesta kaupasta hänellä oli sievoinen summa takataskussaan, ja hän oli haaveillut matkaavansa kevään viimeisen taidemyynnin päätteeksi kuukaudeksi Firenzeen. Keski-Euroopan auringon alla hän olisi päässyt nauttimaan kaikesta siitä, mitä Italia olisi kukoistavana taidekulttuurina tarjonnut.

Nyt Sara joutui muuttamaan kaikki suunnitelmansa. Lomansa sijaan hän joutui kohdistamaan katseensa pieneen uinuvaan kylään, joka vain odotti omaa katoamistaan maailman kartalta. Saran sisällä kiehui, eikä hänen äitinsä vakuuttelut mukavasta matkasta lapsuuden maisemiin lohduttaneet häntä alkuunkaan.